

ČESKÉ A SLOVENSKÉ SDRUŽENÍ V KANADĚ
CZECH AND SLOVAK ASSOCIATION OF CANADA

LETO 2006

SPOLEČNOST PRO VĚDY A UMĚNÍ
CZECHOSLOVAK SOCIETY OF ARTS & SCIENCES

EDMONTONSKÝ *zpravodaj*

IVAN MLÁDEK

vynálezce Guitarionu a návštěvník Edmontonu

ROČNÍK 20 ČÍSLO 2

\$3.00

Nový vývoj a tradice.

Někteří z nás s láskou vzpomínají na staré zlaté časy. Jejich paměť a smysly pamatují chuť, která už v nynější době není jako byla, pro ně příjemné chvíle, na které se nezapomíná, se neopakují v té svěžesti, touží po tradicích „vyjetých kolejí“ a repetičích radostí z minulých let. Ty už jsou ovšem nenávratně pryč. Doba se mění, čas a věk nelze zastavit, a co bylo, to už není, jak zpíval Jan Werich. Nové technické vymoženosti, které jsou hračkou pro děti, nutností pro rodiče a španělskou vesnicí pro některé ty dříve narozené, jsou trvale okolo nás a nejsme-li odříznuti od světa jako amazonští indiáni, musíme se s nimi naučit žít. Nová doba vyžaduje flexibilitu a pružnost myšlení a jednání. V tradicích už nelze nadále setrvávat, abychom tak neškodili sami sobě, ale i ostatním s výhledem do budoucnosti. Protože výhody z těch tradic, které někteří z nás chtějí krátkodobě využívat, slouží už jen jednotlivcům ve „vyjetých kolejích“ a ne celé komunitě. A v tomto prostředí se nachází naše celokanadská organizace.

Komunikace e-mailovou cestou, telekomunikační video a audio systémy jsou rychlejší a otevřenější cestou, jak úsporněji a efektivněji, časově i finančně, se mohou informace předávat. Kongresové jednání v Edmontonu, ve kterém se projednávají administrativní záležitosti, se už mohlo řešit touto cestou. Naše snaha tady byla, ale nenašla odezvu. Finanční náklady přes částky 4, 8, či 16 tisíc dolarů, které jsou uvedeny za minulá každoroční kongresová jednání v rozpočtu z ústředí, nezahrnují osobní finanční výdaje delegátů a řadový člen se všeobecně ptá, to je za mé členství? A jaké výhody z toho mám já?

Podle vzoru Evropské Unie funkce ústředí

je zbytečná. Každá místní lokalita může převzít tuto funkci štafetovou cestou a tím pádem demokratičtěji bude demograficky reprezentovat naší organizaci ve dvouletém funkčním období. Odpadne odvádění poplatků ústředí a ekonomicky lokality na tom budou lépe. Členská základna se rozšíří. Schopnosti a tvůrčí um lidí z každé lokality se uplatní ve prospěch nás všech. Telekomunikace s ostatními odborníky jiných lokalit otevře cestu spolupráce. Odstraní se hierarchie, kterou ústředí s lokalitami = odbočkami vede. Odstraní se také nespravedlivost, že doposud nyní podle „vyjetých kolejí“ volby se ještě nekonaly nikdy na západní straně Kanady!

Nový výbor od loňského roku 2005 v Edmontonu vyjel z těch „vyjetých kolejí“ tak zvaných tradic a dokázal přesvědčit svým novým programem, co lidi přitahuje a o co mají zájem, aby se přihlásili do této organizace. Členská základna vzrostla z 36 členů v roce 2004 na 184 členů v roce 2005. Stala se skutečnou společnou organizací Čechů a Slováků, kde její 6ti členný zvolený výbor se skládá ze třech členů každé národnosti, a do které vstoupilo mnoho mladých rodin s dětmi. Proč? Protože náš program jim dává možnost se zapojit bez rozdílů věku do sportu, kultury, společenského styku a kde se nepolitizuje. Mnozí z nás odešli právě proto, aby se vyhnuli tomu věčnému handrkování, hašteření, osočování a napadání, tak běžné mezi politiky a určitými funkcionáři, a které stále nezdravě zasahuje do veřejného života nás všech, bohužel i tady.

My jsme pro rovnoprávnost všech členů a pro demokratické vztahy, které jsou založeny proti nepravosti a zneužívání pozic ve funkcích. Jsme pro demokratické přímé volební právo všech členů, kde každý hlas každého člena se počítá. Jsme

pro limitní funkční systém podle amerického vzoru, proti věčným funkcionářům, kteří nevědí, kdy mají odejít a brzdí vývoj a nedávají příležitost „mladší krvi“ omladit a ozdravit tuto organizaci. Jsme vděční všem, kteří pozitivní cestou pomáhají nadále, aby tato organizace sdružovala lidi bez rozdílu věku, národnosti či bohatství. Oceňujeme zásluhy našich předchůdců, kteří byli nápomocni v podnikání této organizace a pozitivně podporují její činnost. Jsme nápomocni všem, kteří přivítají naši pomoc. Sponzorujeme a dotujeme mladé nebo starší členy nebo podlomeného zdraví. Držíme se zásady sokolského hesla – Ve zdravém těle, zdravý duch. Vyslovujeme uznání a podporu těm, kteří svou snahou pomáhají exulantům a krajanům odstranit škody a vzniklého

bezpráví v otázce restitucí a jiných křivd bývalého komunistického režimu. Jsme pro kulturní, sportovní, společenskou a ekonomickou spolupráci, jak tady mezi námi, tak s naším rodištěm. Děkujeme všem, kteří v těchto zásadách dobrovolně pracují ve prospěch české a slovenské komunity. Nepolitizovat je základní úspěch našeho programu, dalším je naše družná pospolitost a vzájemný vztah jeden k druhému. Jsou ovšem mezi námi někteří členové, kteří by rádi pokračovali v těch starých kolejích a jim jsou trnem v očích nynější úspěchy... je to závist, zloba nebo obojí? Nikdy se nelze zavděčit všem. Věříme ovšem, že zdravý rozum zvítězí v názorech, jak si přeje většina řadových členů, kteří tvoří tuto organizaci.

Miloš Hájek, předseda ČSSK Edmonton

58. Kongres ČSSK v Edmontonu se koná 11-12.6.2006 U of A, Lister Hall, Aurora Rm. 9:00

Záznam akcí na květen + červen = May + June a další měsíce:

- Bowling on Wed. 17:00, on Sun. 18:00 Bonnie Doon Bowling
- Every Wed till June 14 18:30 Návčivky pěveckého sboru – Saint Jean Faculte - 91 Street - 84 Ave
- Sun. 7.5 15:30!!! – film Náměstíčko – další tři epizody Dutch Cdn Club
- Sun 13.5 – 11:00 Golf tournament – Legacy Ridge (if weather co-operates) Ph: registrace Marian 476-9609
- Sat. 27.5 – 20:00 Victoria Soccer Club = Jaromír Mayer with Ada a Lenka Vostrý – Ve víru swingu Ph: 478-1758 zajistit si místa a vstupenky
- Sat + Sun 10-11.6 58. Kongres ČSSK – U of A, Lister Hall, Aurora room Registrace v 8:00, jednání v sobotu 9:00-12:00, 13:00-17:00 , neděle 9:00-12:00
- Wed. 28.6 19:00 Koncert Ivana Mládka a jeho souboru Francophone Theatre 91 Street-85 Ave Ph: 478-1758 zajistit si místa a vstupenky
- Letní pikniky = sledujte email a web stránku pro bližší informace
- August 21-25 Letní tábor pro mládež a seniory na Cooking lake
- September 8-10 = 3 denní (2 noci) zájezd pro seniory (60+) Poznáváme Albertu a její národní parky = předběžná registrace se zálohou \$60.00 na osobu Ph: 461-8578 vám zajistí místa, máme omezený počet míst.

Jelikož jsme úspěšně završili jednání s Victoria Soccer Club, na nejbližších 10 let se jejich středisko stává i domovem naší organizace kde bude umístněna knihovna a budeme tam pořádat další naše akce.

MUDr. JIŘÍ (GEORGE) KUBA pod mikroskopem sám o sobě.

Žije po léta mezi námi. Velká osobnost bez pozlátka, duše se zlatým srdcem. Všichni, kdo ho znáte, jistě si připomenete jeho vstřícný úsměv, kterým vás přivítá při setkání. Lékař, specialista, kardiolog, malíř, umělec, hudebník, kytarista, pianista, zpěvák, sportovec, atlet, lyžař, volejbalista, horolezec, cyklista, cestovatel, lingvista, tanečník a výčet superlativů může pokračovat dál a dál. Dala by se napsat celá kniha o něm, jeho rodině, kde úspěchy jako jeho a jeho potomstva se přenesly díky výchově a neúnavné snaze dosáhnout v životě optimum za předpokladu neustálé péče, kontroly nad sebou a sebezdokonalování. Ale dejme slovo jemu samotnému, když na mou žádost nám prozradil pár detailů ze svého života.

„Tak začneme od mládí. Moje záliby. Nejvíce sport. Závodní gymnastika, později lehká atletika – ta je rekreační, hodiny lyžování (já naučil Jitku jezdit a pak jsme oba byli instruktory, ale na instruktování už stejně nebyl schopen), pak volejbal jak za fakultu, tak i v Holicích a ve Žďáru nad Orlicí, odkud pochází moje manželka. No, a málem jsem si nevzpomněl na horolezectví. Snad asi proto, že v té době výkony neměly a asi taky už nebudou dlouho. A pak kytara. Jako lékař jsem si vydělával víc peněz jako hráč v Pražském medicíněm combu a doma v Holicích než jako sekundář. No a medicína. Tam to bylo snadné, protože na gymnplu nás tak převalili, že na fakultě jsem vlastně odpovídal. Proto jsem měl zájem o ten sport a na tu kytaru. Nejhorší to bylo pro rodiče, nebo když jsem přijel z Prahy domů a to bylo skoro každý pátek večer (já měl totiž režijní jízdenku – otec byl u dráhy), tak jsem měl tolik nejistoty z jiných zábav, že jsem doma ani moc nebyl. Jitku jsem si nabalil když jí bylo 16 a mně 22. Když udělala přijímací na fakultu v Praze, tak jsem jí dal na vybranou, buď vysoká nebo já. Už víš, jak to dopadlo. Vzali jsme se hned po promoci. Dělal jsem v Rychnově n. Kn. Po atestaci druhého stupně jsem dělal ambulantního internistu v Kostelci n. Orli. a taky nějaký čas zástupce primáře. Chci říci jsem se dostal na fakultu, ale to bylo jen pro komouše, ale ta druhá atestace mě pomohla, že jsem dostal místo vedoucího ambulantní interny v železniční nemocnici v Ústí n. Lab. Tam v Ústí byla už rozjetá Duběckova úchylka a když přijeli Rusáci v roce 1968, tak skoro polovina všech lékařů to vzala přes kopečky. Já jsem se snažil už vícekrát sám bez rodiny vyjet na západ, abych se trochu o mé dovolené naučil anglicky, ale na výjezd jsem nebyl dost spolehlivý. Takže moje angličtina byla jedině podle televize, ale natolik dobrá, že jsem už zaátkem roku 1969 udělal nostrifikaci, což mě umožnilo začít jako intern v Royal Alexandra Hospital. A protože jsem byl už interní medicínský specialista v republice, tak mě povolili trénovat jeden rok jako medical resident. Místo 4 letého tréninku jsem udělal zkoušky po roce, takže jsem mohl otevřít praxi jako internista. Praxi jsem ale neotevřel, neboť jsem se chtěl plně novovat mému velkému koníku, což bylo srdce. Takže jsem šel na další dva roky trénovat kardiologii. Zbytek už znáte. Jsem v tom do dneška. Když jsem dodělal trénink, tak jsem musel jít do Reginy. Jinde místa nebyly. V Regině ještě nikdy kardiologa neměli, byl jsem první. Takže jsem dělal invazivní, neinvazivní, dospělou i dětskou kardiologii. Prostě ohromná zkušenost. Ovšem v zaměstnání šlo o prachy a taky o pozici. Bylo mě nabídnuto místo asistenta profesora, ale pro kliniku jsem vydělával tolik peněz, že se jim nelíbilo, že bych už pro ně tak moc nedělal. Tak jsem přišel po roce a půl zpátky do Edmontonu. Ale Regina byla pro mě moc dležitá. Tam jsem se seznámil s Josefem Škváblem. Jistě ho znáte. Světově známý urbanista. Přišel ze Švédska, taky hodně cestoval a po každých cestách kreslil. Krásně. Ten vlastně zpřesnil, že celá naše rodina začala malovat. Já přitom zůstal. To byl rok 1973. Pak to už znáš. eště přátele v Edmontonu, volejbal, zábavy atd. Ale hodně práce v medicíně. Jako učitel, lékař, invazivní kardiolog. Cestování hlavně po konferencích a pro získávání nových metod pro Edmonton. Do

Edmontonu jsem přinesl nový typ pacemakeru na úpravu srdečního rytmu, zavedl jsem první laboratoř na studie a ablace (spálení) tkání způsobující poruchu rytmu a spolu s Dr Klinkem jsme zavedli jako první v západní Kanadě systém otevírání srdečních zúžených chlopní balonem bez otevření hrudníku. Takže pořád práce nad hlavu. Teď už jsem nejstarší praktikující kardiolog v Edmontonu. Do universitní nemocnice už nechodím a v Aliku (Royal Alexandra Hospital) jsem pořád. Jako konsultant. Noční už neberu. A teď ty všechny zákroky už dělají moji žáci. Proto mám víc času malovat a vystavovat. Taky už necestuji jen za vědou, ale taky čistě za poznáním a ze zvědavosti. Když cestuju, tak maluju. Řídím se radou, kterou měl Michelangelo pro svého žáka: Antonio, kreslí stále a denně a neutrácej ničím jiným čas. S kreslením jsem ale měl vždycky potíže. Už na gymplu mně dávali z milosti dvojku, neboť trojka znamenala, že jsem neměl vyznamenání. Moje matka mně dělala výkresy, ale problém byl, že to, co jsem musel vyrobit ve škole, bylo

pod obraz boží. Ale opakování je matka moudrosti a to se snažím dělat. Hodně papíru skončilo v modrých pytlech pro sběrače. Jen něco se povede. Tak končím. Tak na závěr. Mám tři velké lásky. Kardiologii, malování a moji ženu Jitku. Bez ní by totiž nebylo vůbec nic.“

Na začátku napsal, že to je hodně osobní, jestli to lidi vůbec bude zajímat. Já to přečetl, jak se říká, jedním dechem. Děkuji ti Jirko za všechno, co jsi pro nás všechny udělal.

Miloš Hájek

HALLO!! MOJI PRIATELIA V EDMONTONE !

Srdčne Vás pozdravujem z Bratislavy a spomínam na krásne chvíle, ktoré som s Vami strávila minulé leto. Naučila som sa tiež zopár slov anglicky - takže Hallo!! - Bratislava pozdravuje Edmontona!

Ostatné slová asi nebudem spomínať, pochytila som ich od mojej priateľky v Edmontone, Poličky Sophie, s ktorou som každú nedeľu chodila do poľskej kostola na omšu, ktorej som aspoň trochu rozumela. Cestou tam a naspäť sa to v aute len tak hemžilo rôznymi slovami začínajúcimi na "F". Dcéra mi potom povedala, že by som ich nemala často používať.

Priniesla som si domov veľa fotografií, aby som mohla rodine a známym priblížiť, ako žije v Edmontone moja dcéra s rodinou. Keď listujem albumy, prvé nájdem obrázky z piknikov u pani Dúši. Odkázala jej, že na ňu spomínam a prajem jej veľa zdravia. Na jednej návšteve u nej som si uvedomila, že vlastne Ty ste Česi a Slováci a ako sverne nazývate. Vzájomne si pomáhate, radíte a viete sa aj pravidelne zabaviť. Čistina sa mieša so slovenčincou a pre mňa bolo niekedy ťažké porozumieť, keď ste to "preplietli" angličtinou. Nezabudnem na stretnutie edmontonských a calgarských Čechov a Slovákov pri chniku a so spemienkami a pesničkami. Dal by Boh, aby si Česi a Slováci tak dobre rozumeli všade na svete.

Viem Vám povedať, že mi mnoho ľudí ani neverí, keď im rozprávam o Vašom každodennom živote. Videla som, že v Kanade treba viac pracovať ako na Slovensku, ale je tam pokoj a ľudia žijú kludnejšie. A o politike som nepočula hovoriť nikoho. Na Slovensku je to naspak - o politike hovorí každý a pre politikov sa aj rodiny rozhadávajú. Teraz máme pred voľbami a znova treba počúvať nekonečné hádky politikov. Budte šťastní, že nemusíte voliť na Slovensku. Všetci len sľubujú a život je celkom iný.

Moja susedka Ruženka je Češka a so záujmom počúvala, keď som jej rozprávala ako sme boli na výlete v Jasperi s Česko-slovenským spolkom a keď jej rozprávam príbehy ľudí, s ktorými som sa tam stretla. Spomínam na pani Stáňu, potom Radku, ktorú zabávala celý autobus a s ktorou sme si zaspievali (a veru po dlhom čase). Taktiež rada spomínam, ako sa na mňa všetci usmievali a milo sa

mi prihovárali, ako keby sme boli starí priatelia. Keď niekedy v noci nemôžem spať, vždy si premietam v mysli všetko kde som bola a ľudí, s ktorými som sa stretla.

Prajem Vám krásne vydatené leto a veľa krásnych zážitkov. Srdčne pozdravujem všetkých, ktorí sú na priloženej fotografii a ostatných, s ktorými som strávila minulý rok krásne leto.

*Bratislava, mij 2006
Váša Elena Vaňová*

Ivan Mládek

Milé d ti, p ijde kouzelník. Nebo: krásní mladí lidé, p ijde nastávající nositel Nobelovy ceny za hudební vynálezy. P ípadn : p ipravte si št tce a vále ky, p ijíždí malí , který nám to všem vymaluje. Ba dokonce: t šme se, blíží se Leonardo.

Nejlepší ovšem bude íci to rovnou: chystá se k nám Ivan Mládek, a my se máme na t šit.

Pro ty, kte í jsou p íliš sta í, stejn jako pro ty, kte í jsou p íliš mladí: Ivan Mládek je jednou z najzajímavějších postav české kultury konce minulého a začátku tohoto tisíciletí. A p vodn absolvent strojírenské pr myslovky v Masné ulici v Praze a Vysoké školy ekonomické tamtéž, i když už ne v Masné ulici, byl Mládek od mladých let popadlý jazzem, a jemu také propadl. Dodnes mu je propadlý, o emž sv d í úvodní verš jedné z jeho novějších písní ek, která tvrdí, že slunce je po jazzu nejlepší léka .

Ovšem Mládek, veden snahou podílet se o svoji radost nejen se zarytými jazzmany, hledal, až nakonec našel cestu. Po mnohých odbokách, p estávkách a odsokonech, v etn role virtuosa na balalajku v jisté b logvardjské kavárně uprostřed Pa íže, dal vzniknout skupině jménem Banjo Band a sepsal pro ni naprostou v tšinu jejího materiálu. P es melodie, až po texty. Od Dáši Novákové, p es Józina z bažin, až k dnešním perlám jako je song o tom, že eší nechť jí mít v Praze mešitu, a co jim z toho m že a nemusí vyplynout.

Jelikož hrát jenom písní ky, by sebesrandovnější, p išlo Mládkovi jednotvárné, p edstavení jeho skupiny se vždy vyznačovalo neuvěřitelnými, v tšinou nádherně absurdními, scénkami, výstupy a monology. Vláda jedné strany nad tím vším stála trochu pař, protože netušila, co s tím jevem má d lat. Zakázat to jaksi moc dob e nešlo, protože to, alespoň povrchnímu oku, p ípadalo jako nic proti ní emu, navíc to bylo p íliš oblíbené, a všichni soudruzi si p áli mít alibi, že to nebyli oni, kdo podrazili tisíce ech tím, že jim vzali Mládka. Zdražit pivo, to ano, to prosím, ale vzít jim Mládka, to ne. A že by bývali n kdy m li dokonce i d vod. To když Mládkovi ujelo, co si o to všem vlastně myslí, a sepsal například písní ku o tom, že t žká byla t žká má presen ní služba, nechyb la ale nikdy legrace a družba. Soudruzi byli všeobecně známi tím, že se dokázali popudit i kv li mnohem menším srandikám. Jenže tuhle písní ku nazpíval Mládkovi Lud k Sobota, a byla z toho najednou taková pitomina, že se s tím nedalo opravdu nic d lat, i kdyby se jim d lat cht lo, a moc cht lo. Jistě, n které písní ky se lidu donesli až po pádu vlády jedné strany, t eba ta, že v Peking, tam žije Mistr Wu s chotí, jednou týdn se nám ti dva Wu zpotí, hned za svítání vyjdou na Šanghaj, spoustu reže dom natahaj. Jestli to bylo nedostatkem rýže v echách nebo všeobecnou neláskou tehdejšího režimu ke všemu ínskému, to už je dneska vlastně úpln jedno. Jisto je, že tahle písní ka dlouho nebyla k slyšení.

Mládek mezitím rozprost el k ídla své tvorby do literatury jako takové, a p ídal si ke svým schopnostem i schopnost malířskou. A jeho smysl pro uchopení i té sebebanálnější v ci, toho nejnesmyslnějšího úkazu, té nejbližší v ty, a oto ení t chtýž vzh ru nohama tak, že i nejuv tší zarytec se musí divit, tahle schopnost ho neopustila ani p í psaní, ani p í malování.

Psát o všem, co kdy Mládek vytvořil a utvořil, v etn jeho nového vynálezu jménem Guitariano (to je ta v c, za níž by m l získat Nobelovu cenu, a je to objev, který tvoří naprostý p evrat ve vymýšlení elektronických hudebních nástrojů), to by vydalo na obrovský tlustopis, a ještě by v n m leccos chybovalo, v etn té základní v ci: Ivan Mládek rozdává smích i úsmív, rozdává je št d e a rozdává je jako kamarád.

Ivan Mládek s sebou p íveze nejen Guitariano, ale také hudebníka a srandistu Iva Pešáka, legrační herce Lenku Plařkovou a Milana Pítkina. Ti všichni své p edstavení sehrajou 28. ervna . I na takovou blbost, jako jsou lístky, bylo pamatováno: stojí \$ 10 jeden každý pro leny SSK (\$ 15 pro ne leny), a jsou k mání u výboru.

Doba je p íliš vážná. My v ní také. P ij te a budete sv dky, že i doba se dá znevážit, a my v ní jakbysmet.

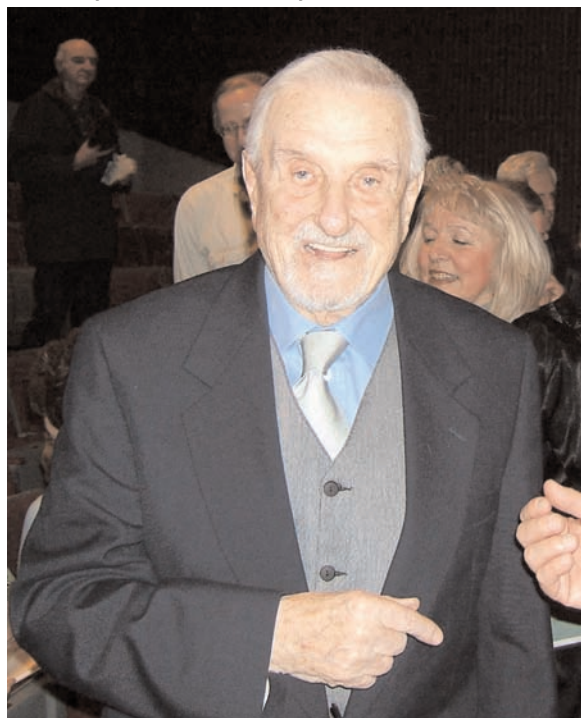

Bylo to jako na Oscarech - fotoaparáty cvakaly, blesky bleskaly ...

Kdo by při poslechu písní „Jedu nocí“ nebo „Hádej, hádej“ neřekl: „No, to přece znám!“? Ale asi málokdo by byl schopen odpovědět na otázku, kdo je autorem těchto písní. Výjimkou jsou milovníci starých, dobrých časů. Ještě méně je těch, kteří se mohou pochlubit, že se s panem Jiřím Traxlerem, živou legendou swingové hudby, setkali osobně. My jsme to potěšení, díky večeru pořádaném manželi Mayerovými na počest významného životního jubilea pana Traxlera, měli. Z počátku se zdálo, že povídání s panem Traxlerem bude ohroženo díky hlasové indispozici Radky Mayerové. Nakonec však šarm pana Traxlera uzdravil nemocné hlasivky a my jsme strávili příjemné dvě hodinky.

Životní osudy pana Traxlera jsou učebnicovým příkladem tvrzení, které nám vtoukaly do hlavy naše babičky: „Co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš“. Ačkoliv se proslavil jako hudebník; jeho písničky se zapsaly do srdcí nejednoho posluchače, dokázal později v emigraci využít svých dalších dovedností. Jeho omluva za nespisovnou „žičkovskou“ češtinu vyvolala v publiku všeobecné veselí, neboť jeho čeština, i po tolika letech v cizině, by mohla být pro mnohé poučením.

Pan Traxler se nás snažil přesvědčit, že byl k hudbě tatínkem donucen. Nevěřím, že by ho k tomu musel někdo až tak nutit, když jeho sourozenci muzicírovali „o sto šest“. Je pravda, že hudební školu Oskara Nedbala v Táboře prokládal honěním veverek, ale piáno přece jenom vyhrálo a tak vznikla skladba „Largo“. Jeho první veřejné vystoupení s jazzovou skupinou se konalo 27. dubna v Unitárii v Praze, když mu bylo 23 let. V přední řadě neseděl nikdo jiný než sám R. A. Dvorský a Jaroslav Ježek. Jeho vzpomínáním na spolupráci s těmito a dalšími velikány české populární hudby (Karel Vlach) jsme my, posluchači, byli zcela pohlceni a uchvázeni. Velmi často nás uváděl

Bylo to jako na Oscarech - fotopaparáty cvakaly, blesky bleskaly ...

do rozpaků, neboť si vše pamatuje do nejmenších detailů. Jako poděkování za milé vzpomínání na tuto dobu mu publikum zazpívalo jeho oblíbenou píseň: „Život je jen náhoda“.

Během večera jsme se přesvědčili, že pan Traxler je nejenom skvělý hudebník a zábavný vypravěč, ale také skvělý spisovatel a básník. Prozradil nám rovněž recept na dlouhý život = spokojené manželství. Odpovědi na otázku, zdali by chtěl být znovu mladý, rozesmál všechny přítomné. Moc by si totiž přál, aby mu bylo znovu 80 let, protože by mohl sjezdovat (ted' už to má od rodiny zakázané). Všichni jsme čekali, že si bude přát, aby mu bylo 18 let. On však prohlásil: „Je škoda, že příroda plácá mládí na mladé.“

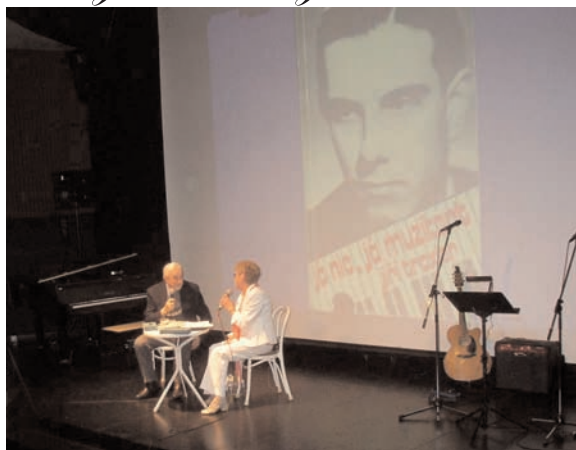
Krásné vyprávění bylo proloženo písničkami pana Traxlera zpívané Adou a Lenkou Vostrých, některé z nich si s chutí zazpívalo i publikum. Celé vyprávění velmi pěkně doplňovala obrazová prezentace.

Jsme upřímně rádi, že se nesplnilo přání otce pana Traxlera, aby se jeho syn stal právníkem. Pane Traxlere, děkujeme.

Kamila Moquin

Kanadský “Thaksgiving Day” je daleko před námi, ale mé osobní díkůvzdání se koná teď” a tady. Především patří České a Slovenské Asociaci za poskytnutí patronátu “mému” večeru. Dále je na řadě Radka Mayerová za její úvodní a průvodní slova, Mirek Mayer za hudební doprovody a režii celé věci, zpěvačky Lenka a Ada Vostrý, Miro Durec za vizuální pozadí, a konečně smíšený pěvecký sbor pod vedením Kamily Moquin. Ti všichni dohromady mi udělali velikou radost a proto jim všem ze srdce děkuji.

Jiří Traxler

Tak máme opět za sebou jednu velmi úspěšnou událost: oslavu narozenin našeho slavného rodáka, hudebního skladatele pana Jiřího Traxlera. Můžete tomu říkat koncert, beseda, hudební večer, show – jak je libo! Bylo to bez světelných efektů, bez dýmu, detonací, bez kvílení elektrických kytar, ale bylo to prostě „něco“ co se nedá zapomenout!

Pan Traxler tvrdí, že je mu 94 let, když ho chvíli pozorujete, tak máte dojem, že je to číslo nějak obrácené, tak možná 49. Ale asi má pravdu. Já jsem mladší zhruba o dekádu a to už jsem „trdloval“ při jeho písničkách těsně před válkou!

Pane Traxler, co pak kdybychom si ten večer ještě jednou zopakovali (red. Radka má v notesu ještě spoustu nezodpověděných otázek.) Pochopitelně bychom se rádi dozvěděli (mino jiné), jak to vlastně dopadlo s tou „nedobytnou slečnou“, co byla později dobytá (a jak). Tak když ne dříve, tak až vám bude těch 100 let, tak zavolejte Mayerovým – a Vy si to někam napište: „Same place, same time 2012.“

Nakonec Vám všem „pachatelům“ co jste do toho večera dali „elán a vervu“ musím poděkovat za nás všechny, co jsme jenom seděli, koukali, zírali, poslouchali, plácali a brečeli. Well done!

J.F.

Zažili sme nezabudnuteľný večer s pánom Jiřím Treaxlerom a Radkou Mayerovou. Pesničky, ktoré zneli počas večera a zaujímavé rozprávania, zanechali v nás príjemný pocit. Počas života v Kanade sme tak krásny kultúrny večer ešte nezažili.

Darina a Gabriela Pinterové

Byl to skvělý večer profesionálně zorganizovaný! Měli jsme legraci, poučili jsme se, a hlavně jsme měli možnost se osobně seznámit s panem Jiřím Traxlerem, který nám mladším může být vzorem s jeho elánem do života! Rozveselil nás svým vtipným povídáním a vzbudil v nás obdiv svým talentem a životní moudrostí. Díky všem organizátorům a účinkujícím!

Jarmila a František Hanušovi

Se smíšenými pocity jsme se rozhodli jít na koncert s p. Jiřím Traxlerem. Ten pán totiž skládal hudbu dvacet let před tím, než jsme se narodili. Nakonec ten večer byl pro nás vzpomínkou na dětská léta, filmy Voskovce a Wericha, našich maminek oblíbený Oldřich Nový a vzpomněli jsme si i na jména Ježek a Dvorský. Zkrátka tento pořad s legendou české hudby se nám velmi líbil. Také všichni, co se zúčastnili na přípravě večera, zaslouží uznání.

Zdeněk a Alena Hubičkovi

Vážení priatelia, už uplynulo niekoľko týždňov od udalosti, ktorá mi zostane v pamäti pokiaľ budem žiť. Jedná sa o príjemný večer strávený v prítomnosti Jiřího Traxlera. Celý večierok bol z každej stránky profesionálne zorganizovaný a poskytol nezabudnuteľný zážitok všetkým prítomným.

Rád by som bol, keby výbor poprosil pána Jiřího Traxlera či by bol ochotný porozprávať svoje zážitky na ďalšom večierku.

Well done.

Marian Liška

P.S. Ak pán Jiří Traxler bude ochotný, nezabudnite pozvať aj priateľov z Calgary.

Večer s Jiřím Traxlerem k jeho 94tým narozeninám byl na profesionální úrovni, stylem i provedením. Bylo to velmi osobní a nádherné. Díky vám všem, co jste se na programu podíleli. Vynikající Jiří Traxler byl dojat. Mělo to opravdu úroveň.

Vlasta Sýkora

Prostě úžasný. Přál bych si, abych tak vypadal v jeho letech. Není důležitý žít tak dlouho, ale vědět o sobě tak dlouho. Působí dojmem mladického trampa. Všechno nejlepší do tý 100!

Pepa Rajman (mistr sportu, 1 světový a 3 národní rekordy)

Asi jako mnoho jiných lidí i já mám ráda překvapení. Obzvláště ta příjemná. Toto se stalo v sobotu večer, 11. března, na hudebně – povídavém večeru s Jiřím Traxlerem.

Že by nové „Edmontonské hovory přes Rampu“? Rozhodně jak Radka Mayerová, tak pan Traxler by byli dobrou konkurencí Horníčkoví.

Díky sa moc hezký večer.

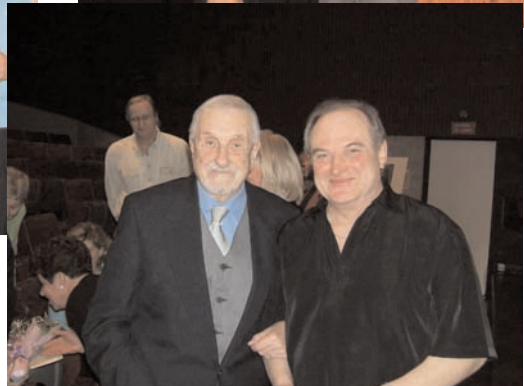
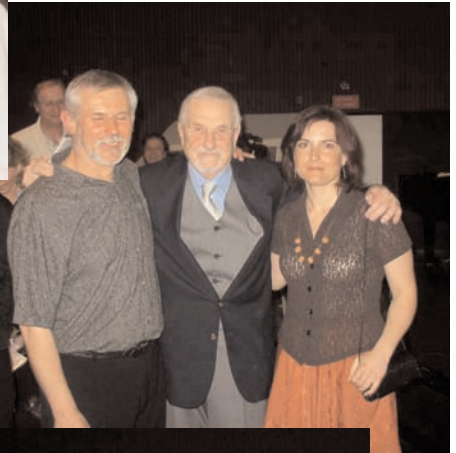
Stáňa a Vašek Krestovi

Spomienky, krásne príhody, nostalgické pripomenutie starých dobrých časov, myšlienkový návrat domov tak by sa dal asi najlepšie charakterizovať môj najkrajší (najnostalgickejší?) večer nášho niekoľkoročného pobytu v Kanade. Preukázanie úcty človekovi, ktorý výrazne ovplyvnil trend hudobnej scény v našej rodnej zemi, nás naplňuje hrdosťou. Fantastický zmysel pre humor, úžasná pamäť, detailný opis faktov ... och, a prenádherné hranie na klavíri – to je len útržok dojmov z príliš krátkeho večera s pesničkami a spomienkami legendy československého umenia – pána Jiřího Traxlera. Vďaka všetkým, ktorí sa na tomto zmysluplnom podujatí spolupodielali.

Mira Wannousová

Jiří Traxler mužný kmet
sám to může povědět.
Pamětník to mnoha roků
všiml si všech dívčích boků.
Skládal písně, muziku,
bez velkého pokřiku.
Vyprávěl své vzpomínky
po boku své Jarmilky.

Slávka Bílá

Šplechty za komínem (Jan Neruda), aneb na návštěvě u sousedů.

To se strašně pletete, když si myslíte, že se v Kanadě uживíte jako učitel.

Takhle nějak to řekl před zhruba čtvrtkou století kanadský imigrační úředník ve Vídni Michalovi Kellnerovi, dnes učitel v.v. v Calgarech.

Co na tom bylo legrační? Snad asi jenom to, že Michal Kellner pár týdnů po příletu do Calgar získal učitelské místo na Southern Alberta Institute of Technology (SAIT). Právě z tohoto místa odešel před nedávnem do důchodu jako jeden z nejoblíbenějších pedagogů. Došlo to tak daleko, že ho katedra prosila, aby si ve svém shora dolů zaplněném kalendáři důchodcovských povinností našel chvilku a učil ještě jako pracující důchodce. Michal Kellner na nějaký čas vyhověl, ale pak se rozhodl, že důchod se s prací mají k sobě hůř než kočka s myší. A protože nemá rád přírodní nesrovnalosti, oddává se teď slastem důchodu měrou nebývalou.

I jeho žene Boženě říkal kanadský imigrační úředník ve Vídni, že se bude muset bohužel smířit s úlohou domácí puťky, neboť její střední ekonomické vzdělání nikoho nebude zajímat. Inu, jak se to vezme: žena Božena začala pracovat v jednom peněžním podniku také krátce poté, kdy rodinka zakotvila v Calgarech, a také tam praco-vala až do chvíle, kdy si řekla, že nabídka důchodu také není nic tak špatného, alespoň si odpočine.

Potud tedy moudro onoho tehdejšího kanadského imigračního úředníka ve Vídni.

Kellnerovi neodešli z tehdejšího Těžkoslovenska proto, že by podepsali nějaké prohlášení a režim se jim za to mstil. Kellnerovi odešli z mnohem obyčejnějšího důvodu: chtěli vychovat své děti v ovzduší, v němž má slušnost a poctivost pořád ještě své důstojné místo. Šlo jim o to, aby se jejich dcera Alice a syn Michal nemuseli bát ve škole říkat názory svých rodičů, aby poznali, že s poctivostí dojdeš doopravdu nejdál.

A to se jim povedlo. Alice i Michal toho jména druhý mají dnes svoje rodiny, takže Boženka i Michal toho jména první se nadšeně starají o vnoučátka, a převažující pocit, který člověk má, když se s nimi sejde, je nefalšované přátelství a poctivost ve všem.

Podařilo se jim ještě něco. Jsa družní a kamarádští, stali se velice brzo nedílnou součástí obce calgarské pobočky ČSSK, a jejich obětavá a nezištná pomoc způsobila, že když se členové pobočky rozhlíželi po někom, kdo je povede dál, nerozhlíželi se dlouho. Boženka Kellnerová je dnes dlouholetou presidentkou calgarské pobočky, a ta pod jejím vedením kvete. Kdybyste ale paní presidentce Božence na to téma položili otázku, třeba, jak to dělá, odpověděla by asi, že nijak, že to dělají všichni, ona že tu je jenom od toho, aby ty všechny dala dohromady.

Na přímou otázku, položenou jednou během návštěvy, čeho ještě chtějí dosáhnout, odpověděli nezávisle na sobě, že hlavně toho, aby se kdykoliv sami sobě mohli ráno či večer podívat tváří v tvář do zrcadla, a nemuseli se přitom červenat.

Skromný úkol?

Tak si to zkuste po nich.

Tento email vás potěší

----- Original Message -----

From: "Julie Novotna" <mmi-inc@sympatico.ca>

To: <edmonton@cssk.ca>

Sent: Tuesday, March 07, 2006 8:11 AM

Subject: Pozdrav z Toronta

Milá paní Radko - mám p ed sebou Edmontonský zpravodaj - jaro 2006 - a jsem nadšena, co tam všechno d láte.

Je mi záhadou, jak to že jsem o vás neslyšela d íve - nemám ani pon tí, jak dlouho se staráte o kulturní d ní mezi krajany v Edmon-tonu.

Pracuji pro Masaryk v ústav už, ehmmm, 14. rok, ano, letos v dubnu to bude 14 let a po léta a léta se tu konala jen jedna akce za rok, tradi ní eskoslovenský den - docela jsme to tady rozhýbali - vím, že dostáváte náš Nový domov a tak víte, co tu všechno d láme.

Te se do akcí zapojil m j kolega Martin Rejzek, a na své triko - po úsp chu s Jarkem Nohavicou - k nám v kv tnu p ilétá trojice Radim Hladík-Mišík -Hrubý a na podzim echomor.

Dívala jsem se na vaše akce a m la radost.

Moc rádi bychom s vámi navázali spolupráci - vím, že mezi Edmontonem a Torontem je velká vzdálenost, ale n jaké akce by šlo dohodnout spole n

- nap . Mládka bychom tu uvítali hrozn rádi a zrovna letos by se nám to moc hodilo na CS den 24. ervna do atmosféry našeho dne. Škoda.

Mimochodem - nebudete mít cestu kolem? Máme to tu p kné, krásný park, obrovský potenciál - (i když nám chybí vhodná hala, restaurace i když sebelepší, je jen restaurace a pak, oni si musí držet sv j byznys.)

Zdravím do Edmontonu a t ším se na odpov .

julie novotná

Informace Společnosti pro vědy a umění Czechoslovak Society of Arts Sciences

V únoru navštívil Edmonton na naše pozvání Antonín Kubálek a hrál zde Mozartovy sonáty v cyklu, který bude dokončen 20. a 22. října pod patronátem Wirthova institutu.

Poslední akce naší organizace se konala 11. dubna. Byla to přednáška „Jazyk, národ a národnost; čeština a němčina v českých zemích: Mírová koexistence, nebo militantní konkurence?“ Lucie Bartošové z Jihočeské univerzity, která je s podporou SVU na stáži na Wirthově institutu rakouských a středoevropských studií. Téma jistě atraktivní a velice obsáhlé.

Mimochodem Wirthův institut dostal devět přihlášek na tuto „naši“ stáž na příští rok. Čtyři vybraní uchazeči budou pozváni k pohovoru s Dr. Szabo v Praze. Pavel Jelen se zúčastnil prvního výběrového řízení.

V nejbližší budoucnosti se chystáme začít na nové stránce, tj. doslovně, takže si poznamenejte adresu naší nové internetové stránky,
<http://www.svu-edmonton.org>

A 29. června bude ve Fakultním klubu večírek při příležitosti penzionování našeho předsedy, Pavla Jelena (podle něj se jedná o oslavu toho, že se ho katedra zbaví). Večere o čtyřech chodech s programem včetně hudby bude za 35 dolarů. Zájemci o účast, spojte se s naším tajemníkem Jiřím Patočkou, tel. 492-4590.

Z našeho podzimního programu zatím nabízíme

1. Koncert českého chlapeckého sboru BONI PUERI 14. listopadu ve Winspear Hall. Jakmile budou známy podrobnosti pobytu jeho členů, oznámíme je veřejnosti, v neposlední řadě, protože budeme potřebovat spolupráci české obce ZEJMÉNA S UBYTOVÁNÍM (V RODINÁCH) PRO TĚCH 30 CHLAPCŮ.
2. Koncert Panochova kvarteta (dnes jednoho z nejvýznamnějších českých kvartet) v rámci Edmonton Chamber Music Society 28. října 2006 v Convocation Hall na univerzitě.

A na konec ještě jednu zajímavost, která se objevila v českém tisku po nedávné návštěvě českého ministra zahraničí v Kanadě: Ministr řekl: „Zrušení vizové povinnosti pro Čechy, kteří chtějí cestovat do Kanady, je na dobré cestě.“ Prý se dozvěděl, že český velvyslanec v Ottawě byl již pozván na konzultace s kanadskými představiteli. Kanadský ministr zahraničí navíc přijede v červnu na neplánovanou návštěvu Prahy, řekl Svoboda.

„Lidé si možná nebudou pamatovat vaše přesné činy a slova, ale budou si vždy pamatovat, jaký jste na ně udělali dojem“

V úterý ráno 7. března 2006, nás ve svých nedožitých 25 letech opustil velmi úspěšný mladý muž Johnny (Honza) Sochor. Honza, jako čtyřletý kluk, emigroval z Kopřivnice, okres Nový Jičín, se svými rodiči Janou a Milanem a starším bratrem Milanem. Do Kanady přiletěli v lednu 1986, kde se usadili a našli nový domov v Castledowns area v Edmontonu. Jejich rodinné pouto bylo vždy velmi silné a společně prožívali cesty po Kanadě, USA a Evropě. Věnovali se mnoha sportům, zejména lyžování, motokrosu, hokeji a horské turistice. Po ukončení High School přešel Honza na technickou školu NAIT, kde po dvou letech graduoval jako Mechanical Engineering Technologist. Jako 21-letý mladý muž si našel práci v AltaSteel kde pracoval se svým bratrem. Byl zaměstnán v Engineering Department jako Asset Management Specialist. Přes svůj mladý věk zastával důležitou pozici, ve které měl veliký vliv na systém údržby v celé firmě.

Vloni v prosinci se také zasnoubil se svou životní láskou Jill a plánovali svatbu na konec května – Honzovy 25. narozeniny. Po svatbě se měli nastěhovat do domu, který se nedávno začal stavět.

Všechny tyto plány přerušila tragická automobilová nehoda na zledovatělé vozovce při cestě do práce. Honza by velmi opatrný a ohleduplný řidič a nikdy nedostal pokutu. Jeho nemocniční pokoj byl neustále zaplněn rodinou a přáteli, kteří se sjeli z celé Alerty a nedočkavě čekali a modlili se za jeho brzké uzdravení. Honza bojoval v nemocnici 13 dní, bohužel marně.

Honza měl obrovské srdce a smysl pro humor, miloval život a všechny kolem sebe. Vše dělal s ne-smírnou láskou, vitalitou a houževnatostí. Že ve svém krátkém životě ovlivnil spoustu lidí, dokazuje i jeho pohřeb, na kterém se s ním přišlo 10. března 2006 rozloučit téměř 900 lidí. Za nás, co jsme měli čest Honzu poznat a trávit s ním čas, bychom chtěli vyslovit rodině naši úpřímnou soustrast. Jenom čas dokáže zahojit bolest v srdci, ale krásné vzpomínky zůstanou navždy.

Honzíku, odpočívej v pokoji, budeš nám všem moc chybět.

Za všechny přátele Lenka Linková

**„Tak bylo a bude dál,
kdybys oči vyplakal,
nic na tom nezměníš...“**

J. Wolker

